

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6S/217/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017202017
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1017202017.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, ako správny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Otílie Belavej a členov senátu Mgr. Mariána Degmu a JUDr. Anny Peťovskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Palisády 36, 811 06 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. RL/26/2017 zo dňa 30.08.2017, jednohlasne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu zamieta.

Krajský súd v Bratislave žalovanému nepriznáva právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I. Rozhodnutie správneho orgánu.

1. Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až ods. 3 a § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), svojím rozhodnutím č. RL/26/2017 zo dňa 30.08.2017 rozhodla, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b) zákona tým, že na televíznej programovej službe Jednotka odvysielal dňa 17.12.2016 v čase o cca 19:00 hod. program Správy RTVS s príspevkom Denník Pravda je údajne na predaj, v ktorom boli prezentované špekulatívne informácie týkajúce sa údajného predaja denníka Pravda finančnej skupine Penta, pričom priame a jednoznačné stanovisko zástupcov denníka Pravda, prípadne jeho vydavateľa ako dotknutej strany k danej problematike nebolo v príspevku sprostredkované, čím došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu, za čo bola žalobcovi uložená podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona sankcia - upozornenie na porušenie zákona. A zároveň rozhodla, že podľa § 64 ods. 5 zákona „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.“

II. Žaloba.

2. Žalobca podanou žalobou dňa 06.12.2017, napadol predmetné rozhodnutie s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca má zato, že žalovaná pri vydaní napadnutého rozhodnutia prekročila svoje zákonné a ústavné právomoci, keď rozhodnutie bolo vydané orgánom, ktorý na to nebol zákonom oprávnený.

3. Žalobca namieta, že žalovaná za primárny problém údajného porušenia objektivnosti a nestrannosti pri prezentovaní danej témy vidí v tom, že sa dotknutá osoba nevyjadrovala (resp. nedostala príležitosť vyjadriť sa) ku všetkým relevantným skutočnostiam predovšetkým k ekonomickým problémom

vydavateľstva, o ktorých žalobca v príspevku informoval. V tejto súvislosti žalobca namieta nesprávne právne posúdenie v otázke tvrdení redaktorky príspevku o ekonomických problémoch vydavateľstva, ktoré žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia označila za „zrejme špekulácie, ktoré v kontexte celého príspevku vyznievali ako výlučne vlastné hodnotenie ekonomického stavu dotknutého periodika účastníkom konania“. Podľa žalobcu, tvrdenia redaktorky mali primárne charakter vecných tvrdení („Denník Pravda je dlhodobo v strate. Ročne prerobí milión eur. A situácia je ekonomicky neutržateľná“), ktoré boli bezprostredne po odvysielaní potvrdené oficiálnymi informáciami z verejne dostupných zdrojov, ktoré boli sprostredkované novinárom z portálu Z.sk, ktoré ako prvé prišlo s predmetnou témou. Z vyjadrení novinára je zrejme, že na základe oficiálnych a verejných účtovných uzávierok bolo vydavateľstvo Pravdy počas dvoch rokov v strate viac ako 2 milióny Eur. Z uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že tieto konštatácie žalovanej predstavujú špekulácie resp. výlučne vlastné hodnotenie ekonomického stavu (iba samotné vyjadrenia o účtovných uzávierkach) vybočujúce z línie zrozumiteľnej argumentácie a opory v logike.

4. Žalobca namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, keď žalovaná na základe nesprávneho právneho posúdenia vyhodnotila tvrdenia redaktorky ako „špekulácie“, ktoré „vyžadovali odvysielanie priamej a detailnejšej reakcie dotknutej strany“. Žalobca je názoru, že v rozhodnutí absentuje odôvodnenie, akým spôsobom dospela žalovaná k záveru, že žalobca neposkytol dotknutej strane priestor na vyjadrenie ku všetkým skutočnostiam, ktoré v príspevku zazneli, pričom z odôvodnenia rozhodnutia a zo spisového materiálu je zrejme, že žalovaná vo vzťahu k tejto otázke nevykonala žiadne zisťovanie a nevykonala ani žiaden dôkaz. Takéto odôvodnenie trpí nedostatkom dôvodov a je nepreskúmateľné, čo žalobca oprel o rozsudok NS SR sp. zn. 7Sžo/33/2015, v zmysle ktorého „V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v konaní zistiť skutočný stav a pri tom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsiahnutých v trestnoprávnej úprave (Trestný zákonník, Trestný poriadok). Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ako aj z administratívneho spisu tvoriaceho súčasť spisového materiálu krajského súdu odvolací súd mal preukázať, že žalovaná mala zato, že zo skutkového stavu je zrejme, že predmetný príspevok bol zostavený z vyjadrení, ktoré získal účastník konania vopred, nejednalo sa teda o priame výpovede zachytené redaktorkou v reálnom čase, na základe ktorého skutkového zistenia dospela k záveru, že účastník konania mal možnosť spracovať vyjadrenia, ktorými nepochybne disponoval do takej podoby a spôsobom, ktorý by zodpovedal požiadavkám zákona na spravodajský program. Takýto záver žalovanej však z obsahu administratívneho spisu nevyplýva a vychádza výlučne z domnienok žalovanej, keďže na spôsob spracovania predmetného programu žalobcu nevypočula a nevyžiadala si od neho ani žiaden materiál, ktorý bol podkladom spracovania tohto programu. Uvedeným postupom Rada zaťažila konanie takou vadou, ktorá ma za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a ktorá spočíva v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci a upretie práva žalobcu ako účastníka správneho konania na súčinnosť ako aj na spravodlivý proces.“

5. Žalobca namieta nezrozumiteľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k správnej úvahe žalovanej ohľadom nevyhnutnosti sprostredkovať divákovi stanovisko k tvrdeniam, že ekonomické problémy vydavateľstva by mohli byť dôvodom na jeho predaj, najmä vo vzťahu k skutočnosti, že divákovi nebola sprostredkovaná reakcia vydavateľstva, že s finančnou skupinou PENTA o predaji vydavateľstva nerokoval. Nosnou témou príspevku bola možnosť predaja predmetného denníka finančnej skupine. Žalovaná nespochybňuje objektivnosť a relevantnosť informácií o účtovných uzávierkach vydavateľstva, z ktorých vyplývajú ekonomické problémy, avšak porušením zákona podľa žalovanej, je poukázanie na ekonomické problémy vydavateľstva v spojitosti s jeho možným predajom, pričom dôvodom údajného porušenia zákona je skutočnosť, že hoci divák dostal jasnú informáciu o tom, že vydavateľ neplánuje predaj vydavateľstva, absentovala explicitná informácia o tom, že dôvodom toho, že vydavateľ vydavateľstvo nechce predaj nie sú jeho ekonomické problémy.

6. Žalobca namieta, že žalovaná uložila sankciu za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona nad rámec ústavného rámca, ako to vymedzil ÚS SR vo svojom náleze č. II ÚS 307/2014-45. Žalovaná sa nijakým spôsobom nevysporiadala so skutočnosťou, či išlo o také prejavy, pri ktorých prichádza do úvahy možnosť uplatnenia sankcie za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona. Ústavný súd sa v náleze vyjadril k historickému vývoju požiadavky na objektivnosť a nestrannosť spravodajských

a politicko-publicistických programov v slovenskom právnom poriadku a konštatoval, že v dnešnej, z pohľadu elektronických médií rozvinutej spoločnosti, nie je možné z ústavnoprávneho hľadiska odôvodniť požiadavku plošného zabezpečenia objektívnosti a nestrannosti všetkých spravodajských a politicko-publicistických programov ochranou demokratického verejného poriadku, tak ako tomu bolo v čase transformácie krajiny na demokratickú spoločnosť (rok 1991 a nasl.). Ďalej ústavný súd zdôraznil, že je potrebné skúmať jednotlivito, vzhľadom na konkrétnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky uloženej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona, či sa dostáva do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru.

Žalobca zdôraznil, že účelom zákonného obmedzenia slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona a s tým spojenou právomocou žalovanej pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tejto požiadavky je ochrana práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrana verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 ústavy a obdobne čl. 10 ods. 2 dohovoru) a v istom zmysle implicitne s tým spojené napĺňanie požiadavky čl. 31 ústavy s tým, že týmto zákonným obmedzením slobody prejavu sa má predchádzať šíreniu a uvádzaniu jednostranných názorov, myšlienok a ideí na konkrétnu tému v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov, ktoré pri ich jednostrannosti t.j. nezabezpečenia viacerých alebo opozičných názorov, myšlienok a ideí, pričom termíny „objektívnosť“ a „nestrannosť“ sú vzájomne podmienené, t.zn. čím viac rôznorodých názorov (kladných, záporných, opozičných, súhlasných a pod.) na danú tému médiom odprezentuje, tým objektívnejší obraz o téme médiom recipientom poskytne a zároveň nebude preferovaný niektorý názor na danú tému na úkor iných názorov. Zároveň možno skúmajúc každý prípad jednotlivito, s ohľadom na charakter šírenia a uvádzania jednostranných názorov, myšlienok a ideí, ako aj charakter samotných jednostranných názorov, myšlienok a ideí, môže znamenať ohrozenie práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ohrozenie verejného zdravia a mravnosti.

Žalovaná síce vo svojom rozhodnutí na str. 7 uviedla ako dôvod legitímnosti obmedzenia slobody prejavu „ochranu práv a slobôd iných“, ale túto žiadnym spôsobom nešpecifikovala a žiadnym spôsobom sa nevysporiadala so skutočnosťou, prečo sa v danom prípade jednalo o prejavy takej povahy, pri ktorých je uplatnenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona prípustné z ústavnoprávneho hľadiska.

7. Podľa názoru žalobcu, logické a podrobné zdôvodnenie správnej úvahy, na základe ktorej žalovaná dospela k záveru o nevyhnutnosti odvysielania konkrétnej reakcie dotknutého subjektu resp. „nedostatočnosť“ odvysielanej reakcie, je možné vyvodiť z právnych noriem upravujúcich postup správnych orgánov pri uplatňovaní správnej úvahy ale aj z ústavnoprávneho rámca, ktorý stanovil ÚS SR.

Príspevok vo svojom výsledku priniesol divákovi informácie o možných rokovaniach vlastníkov vydavateľstva ohľadom predaja celoštátneho mienkotvorného denníka a zároveň uviedol odmietnutie týchto domniek priamo dotknutým vlastníkom. Zároveň z predmetného príspevku explicitne vyplýva, že túto tému prioritne priniesol resp. otvoril internetový portál o médiách (mediálne.sk).

8. Žalobca namieta skutočnosť, že hoci žalovaná mala pred vydaním rozhodnutia k dispozícii rozsudok NS SR sp.zn. 3Sžo/34/2016, vydala meritórne rozhodnutie, hoci k skúmaniu proporcionality intenzity obmedzenia slobody prejavu žalobcu vôbec nemalo dôjsť (chýbala referenčná norma a ktorý konkrétny záujem podľa čl. 26 ods. 4 v spojení s čl. 31 ústavy mohol byť odvysielaním predmetných príspevkov porušený, ktorými konkrétnymi vyjadreniami). Žalovaná tak prekročila svoje ústavou limitované právomoci t.j. nebola zo zákona oprávnená vydať rozhodnutie o udelení sankcie za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona.

9. Vzhľadom na žalobné dôvody, žalobca navrhol aj alternatívny petit z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol zákonom oprávnený a žiadal, aby súd podľa § 191 ods. 1 písm. b) SSP zrušil rozhodnutie č RU26/2017 zo dňa 30.08.2017 a konanie zastavil.

V prípade, ak sa súd nestotožní s argumentáciou žalobcu, žalobca žiadal podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP zrušiť rozhodnutie č. RU26/2017 zo dňa 30.08.2017 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a pre nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

III. Vyjadrenie žalovanej.

10. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila písomne, podaním z 27.03.2018, doručeným súdu dňa 03.04.2018 s dôrazom na skutočnosť, že Rada je orgánom verejnej správy, ktorého prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom č. 308/2000 Z.z.. Žalovaná žiada žalobu zamietnuť nakoľko rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. (ďalej len „SP“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení SP. Správne konanie bolo začaté s poukazom na nesprostredkovanie jednoznačného, priameho stanoviska zástupcov denníka Pravda, prípadne vedenia spoločnosti Perex, a.s. k otázke jeho možného predaja finančnej skupine Penta v spojitosti s jeho údajnými ekonomickými problémami, čím mohlo dôjsť k nesplneniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť v rámci spravodajského programu.

11. K námietke žalobcu, že žalovaná nesprávne právne posúdila tvrdenia redaktorky príspevku o ekonomických problémoch vydavateľstva s tým, že tieto mali primárne charakter vecných tvrdení, ktoré boli údajne bezprostredne po odvysielaní potvrdené oficiálnymi informáciami z verejne dostupných zdrojov a sprostredkované novinárom z portálu Z.sk., žalovaná uviedla, že nerosporuje, že tvrdenia redaktorky mohli mať v časti vecný charakter, najmä vo vzťahu k informáciám vychádzajúcich z účtovnej závierky, pričom v rozhodnutí označila za špekulácie komplexne prezentované tvrdenia týkajúce sa ekonomického stavu denníka Pravda. Žalovaná osobitne v tomto smere uviedla, že verejne prezentované informácie o ekonomickom zdraví akéhokoľvek podnikateľského subjektu, na ktorý sú naviazané aktivity viacerých fyzických, či právnických osôb (odberatelia, predplatelia, investori, sponzori, dodávatelia, a pod.) majú charakter „citlivých“ informácií a preto je dôležité pristupovať k ich prezentácii s náležitou opatrnosťou. Žalobca prezentoval informácie o údajnom záujme finančnej skupiny Penta o kúpu denníka Pravda, pričom tieto spojil práve s informáciami citlivej povahy, čo by nebolo v rozpore so spravodajským informovaním v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona, avšak ako neprípustné žalovaná vyhodnotila prepojenie uvedených skutočností so závermi redaktorky, podľa ktorých je ekonomická situácia denníka Pravda neudržateľná, a to môže byť jedným z dôvodov jeho predaja. Takéto verejne prezentované vyjadrenia, a nie len v spravodajskom programe, môžu mať v ekonomickej oblasti vážny dopad, ako napr. prudké poklesy akcií spoločností, poklesy hodnôt ich majetku, straty investorov, klientov a pod. Z pohľadu celého príspevku sa tak vecné informácie o ekonomických problémoch denníka dostali v dôsledku vyjadrení redaktorky do roviny špekulácií, resp. vlastného hodnotenia ekonomického stavu denníka, aj s predpokladaným záverom do budúcnosti. V konečnom dôsledku, uvedené informácie sa netýkali len určitej úzkej skupiny ľudí, ale majú dosah na celú verejnosť. Žalovaná je názoru, že v dôsledku vyjadrení redaktorky podsúval žalobca recipientom vlastné závery o následkoch finančných strát denníka Pravda a nebolo dostatočne odprezentované stanovisko predsedu dozornej rady vydavateľa o odmietnutí prípadných rokovaní o jeho predaji.

12. K námietke žalobcu, že hoci žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že vzhľadom na predmet správneho konania je potrebné prihliadať na celkový obsah a ako vyzneli odvysielané informácie pre recipienta a nie izolovane posudzovať konkrétne vyjadrenia, napriek uvedenému žalovaná posúdila iba samotné vyjadrenia o účtovných uzávierkach ako špekulácie resp. vlastné hodnotenie redaktorky, žalovaná uviedla, že v napadnutom rozhodnutí poukazovala práve na nutnosť prihliadať na celkový obsah a ako vyzneli informácie pre recipienta, práve s ohľadom na závažnosť prezentovaných informácií v rámci celého kontextu príspevku, podľa ktorých je ekonomická situácia denníka neudržateľná a môže viesť k predaju. Žalovaná pri skúmaní splnenia požiadavky objektivnosti a nestrannosti spravodajských príspevkov posudzuje obsah a spracovanie príspevku s ohľadom na celkové vyznenie všetkých relevantných, príspevkom podávaných informácií a neobmedzuje sa na posúdenie objektivnosti a nestrannosti výhradne jednej relevantnej informácie, ktorá mala byť podľa vysielateľa nosnou. Rada pri výkone svojich zákonných právomocí rešpektuje skutočnosť, že obsah a tvorba spravodajských príspevkov je v plnej redakčnej kompetencii vysielateľa a je súčasťou jeho slobody prejavu. Žalovaná poukázala na stranu 6 odsek 4 posledná veta svojho rozhodnutia v ktorom uviedla, „Rada nevidí záujem verejnosti na prezentácii vyjadrení týkajúcich sa citlivých informácií konkrétneho podnikateľského subjektu (ekonomické zdravie firmy) v spojitosti s nepodloženými, vlastnými úvahami účastníka konania.“ Vzhľadom na uvedené žalovaná je názoru, že svoje závery týkajúce sa posúdenia okrem iného aj vyjadrení redaktorky v napadnutom rozhodnutí náležite zdôvodnila a nevybočila ani z hraníc vecnej logiky.

13. K námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, keď žalovaná neuviedla, akým spôsobom dospela k záveru, že žalobca neposkytol dotknutej strane priestor na vyjadrenie ku všetkým skutočnostiam, ktoré v príspevku zazneli, pričom zo spisového materiálu je zrejmé, že žalovaná k tejto otázke nevykonala žiaden dôkaz, žalovaná uviedla, že náležite posúdila skutkový stav, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla problematické skutočnosti odvysielané v príspevku a poukázala, že neposudzovala ich pravdivosť. Následne v rámci zákonom dovolenej správnej úvahy skonštatovala, že prezentované informácie o finančných problémoch denníka Pravda, ako i jeho možného predaja, v spojitosti s vlastnými hodnotiacimi závermi žalobcu, vyžadovali odvysielanie priamej a detailnejšej reakcie dotknutej strany. Žalovaná je názoru, že redaktorkou odprezentovaná reakcia zástupcu denníka o odmietnutí prípadných rokovaní o jeho predaji, nebol za daných okolností dostatočný, keď žalobca neposkytol proporcionálne vyvážený priestor a možnosť dotknutej strane vyjadriť sa k síce hypotetickým, avšak citlivým informáciám, ktoré mohli negatívne vplývať na prípadné aktivity predplatiteľov, čitateľov i sponzorov denníka. Žalovaná ďalej uviedla, že skutkový stav, ktorý je pri hodnotení povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona rozhodujúci, je výlučne to, čo bolo odvysielané.

Preto podkladom pre rozhodnutie je záznam vysielania. Pokiaľ žalobca chcel informovať o týchto skutočnostiach uvedeným spôsobom, bolo jeho povinnosťou zabezpečiť si dostatok informácií, ktoré by vyvážili ich špekulatívne vyznenie v spravodajstve a to napr. stanovisko dotknutej osoby-denníka Pravda k citlivým informáciám. Zo správnej úvahy žalovanej vyplýva, že žalobca neposkytol proporcionálne vyvážený priestor a možnosť dotknutej strane vyjadriť vlastné stanovisko k uvedeným hypotetickým avšak citlivým informáciám.

14. Vo vzťahu k rozsudku NS SR sp.zn. 7Sžo/33/2015 žalovaná poukázala na predchádzajúcu judikatúru napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 80/2011, potvrdený rozsudkom NS SR sp. zn. 3 Sžo/33/2012, v ktorom sa posudzovala zákonnosť rozhodnutia o porušení povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z., kde NS SR uviedol „ V tomto prípade nie je dôležité, akým spôsobom boli informácie získané, iba to, čo bolo odvysielané, teda to, čo recipient videl resp. počul. ...“. Ďalej žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4S/161/2012 z 20.06.2014, rozsudok NS SR sp.zn. 6Sžo/23/2013 z 26.02.2014. Z citovanej judikatúry pri posudzovaní dodržiavania povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona vyplýva, že je potrebné posudzovať výhradne informácie, ktoré boli žalobcom odvysielané v predmetný čas na danej programovej službe v takej podobe, v akej ich mohol vnímať divák, teda len odvysielaný obsah je skutkovým základom, o ktorom môže Rada rozhodovať. Preto skúmanie prípravy reportáže (zhromaždenie materiálu na reportáž) je nedôvodné a námietku žalobcu o nepodložené domnienky žalovanej treba odmietnuť. Žalovaná má za to, že neprekročila medze zákonom dovolenej správnej úvahy, keď v svojom rozhodnutí konštatovala, že len odprezentovanie jedného parafrázovaného vyjadrenia dotknutej strany o odmietnutí prípadných rokovaní o predaji denníka Pravda, nebolo za daných okolností dostatočné a poskytnutie priestoru tak náležite vyvážené. Posúdenie skutočnosti, do akej miery bol príspevok nevyvážený patrí do právomoci žalovanej, ktorá v medziach zákonom dovolenej správnej úvahy vyhodnocuje, či je obsah vysielania súladný so zákonom. Zákon ukladá vysielateľom povinnosť zabezpečiť, aby informácie sprostredkované v rámci spravodajských a politicko-publicistických programov boli všestranné a objektívne. Úlohou žalovanej je zabezpečiť, aby bol vo vysielaní vytvorený a ponechaný pre divákov ako pasívnych recipientov informácií priestor na vytvorenie vlastného názoru.

15. Žalovaná odmieta názor žalobcu, že v rozhodnutí uviedla, že porušením zákona je poukázanie na ekonomické problémy v spojitosti s možným predajom, pričom dôvodom údajného porušenia zákona je skutočnosť, že hoci divák dostal informáciu o tom, že vydavateľ neplánuje predať vydavateľstvo, absentovala explicitne informácia o tom, že dôvodom prečo vydavateľ nechce vydavateľstvo predať nie sú jeho ekonomické problémy. Žalovaná v tejto súvislosti zdôraznila, že v svojom rozhodnutí neuviedla, že porušením zákona je poukázanie na ekonomické problémy v spojitosti s možným predajom, ale porušením zákona bolo informovanie o finančných problémoch (ekonomických) denníka Pravda, ako aj informovanie o možnom predaji v spojení s hodnotiacimi závermi žalobcu. Žalovaná v rozhodnutí uviedla, že práve tieto informácie mali špekulatívny charakter, a preto vyžadovali prezentáciu priameho a jednoznačného stanoviska dotknutej strany a nestačí len sprostredkovať stanovisko dotknutej strany. Žalovaná nespochybňuje redakčnú nezávislosť vysielateľa a neuložila sankciu za formu, akú žalobca zvolil pri spracovaní predmetného príspevku, ale v dôsledku skutočnosti, že v príspevku boli prezentované nevyvážené informácie, čím príspevok nebol svojím obsahom a spôsobom spracovania objektívny a nestranný.

16. K námietke žalobcu, že žalovaná sankcionovaním vysielateľa za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona rozhodla nad ústavný rámec, keďže sa nevysporiadala so skutočnosťou, či išlo o také prejavy, pri ktorých v rámci ústavného rámca vôbec prichádza do úvahy možnosť uplatnenia sankcie za porušenie §16 ods. 3 písm. b) zákona, žalovaná uviedla, že ust. § 16 ods. 3 písm. b) bolo do zákona vložené v rámci implementácie Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii, ktorým bola naplnená požiadavka, aby názory odvysielané v spravodajských programoch boli objektívne a nestranné, tak ako vyplýva z článku 7 ods. 3 Dohovoru. V tejto súvislosti žalovaná konštatovala, že názor Ústavného súdu SR vyjadrený v náleze č. II ÚS 307/2014-45, v súvislosti s výkladom § 16 ods. 3 písm. b), tak odporuje súčasnému legislatívnemu nastaveniu európskeho práva. Otázka ochrany práva verejnosti na informácie, ktoré sú objektívne a nestranné, je stále aktuálna a v uvedených európskych aktoch je jednoznačne formulovaná požiadavka na reguláciu spravodajských informácií. V súlade s európskym legislatívnym nastavením tak nemožno akceptovať názor Ústavného súdu SR, že pre zjednodušenie prístupu verejnosti k informáciám a rozvoj nových médií nie je odôvodnená ochrana práva verejnosti na informácie, v takom zmysle a rozsahu, v akom ju Rada v rámci výkonu svojej právomoci na základe a v medziach zákona vynucuje. Ústavný súd SR v súvislosti s § 16 ods. 3 písm. b) neinicioval konanie o súlade právnych predpisov a nekonštatoval jeho protiústavnosť, a to napriek skutočnosti, že to de facto v uvedenom náleze č. II ÚS 307/2014-45 tvrdí. Uvedený nález preto v tejto súvislosti stráca svoj zmysel. Preto Rada nemá dôvod predmetné ustanovenie neaplikovať na dôvodné prípady, kedy je v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR nevyhnutné obmedziť slobodu prejavu vysielateľa. Ak v spravodajskom programe vysielateľ informuje jednostranne a zaujato, tak v demokratickej spoločnosti vznikne naliehavá spoločenská potreba na zásah do jeho slobody prejavu, majúca svoj základ v požiadavke presných a vyvážených informácií a Rada je povinná v takýchto prípadoch konať.

17. K uloženej sankcii sa žalovaná vyjadrila s tým, že pri posudzovaní opodstatnenosti zásahu do slobody prejavu je potrebné prihliadnuť i na uloženie sankcie v tom zmysle, či sankcia nie je vzhľadom na sledovaný cieľ (v tomto prípade zabezpečenie objektívnych a nestranných spravodajských informácií) neprimerane prísna. Vzhľadom na význam chráneného záujmu a charakter uloženej sankcie (ide len o upozornenie na porušenie zákona, ktoré nemá ekonomický dopad na účastníka konania) je žalovaná toho názoru, že zásah do slobody prejavu v danom prípade nie je neprimeraný. Takáto forma sankcie nekladie dôraz na represívnu, ale na výchovnú zložku. Rada je preto toho názoru, že zákonný zásah do slobody prejavu žalobcu je minimálny a vzhľadom na chránený záujem nevyhnutný. Rada posudzuje každý prípad jednotlivo s ohľadom na osobité okolnosti skutkového stavu, pričom v danom prípade konanie žalobcu bolo formulované prezentovaním špekulácií o situácii a predaji denníka a zároveň o informovaní verejnosti, že to tak nie je. Právo verejnosti na informácie je legitímnym cieľom na obmedzenie slobody prejavu a jedným zo spôsobov jeho zabezpečenia je stanovenie povinnosti dodržiavať určitú kvalitatívnu úroveň informovania verejnosti prostredníctvom spravodajských a politicko-publicistických programov. Žalovaná podrobila odvysielané informácie trojstupňovému testu proporcionality (str. 6-7 napadnutého rozhodnutia) a zistila, že v danom prípade boli dané dôvody pre uloženie sankcie, nakoľko vysielateľ príspevkom nepodal divákovi informácie potrebné na zachovanie objektivity a nestrannosti. Konanie žalobcu bolo s ohľadom na spoločenský význam podávanej informácie natoľko závažné, že žalovaná pristúpila k jeho sankcionovaniu, ktoré vyplýva zo zákona.

IV. Administratívne konanie.

18. Z administratívneho spisu súd zistil, že žalovaná na svojom zasadnutí dňa 22.03.2017 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči žalobcovi, vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona s tým, že dňa 17.12.2016 v čase o cca 19:00 hod. odvysielal žalobca na programovej službe Jednotka program Správy RTVS, v ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektivity a nestrannosti spravodajského programu. Správne konanie bolo začaté s poukazom na nesprostredkovanie jednoznačného, priameho stanoviska zástupcov denníka Pravda, prípadne vedenia spoločnosti Perex, a.s. k otázke jeho možného predaja finančnej skupine Penta v spojitosti s jeho údajnými ekonomickými problémami, čím mohlo prísť k nesplneniu povinnosti zabezpečiť objektivosť a nestrannosť v rámci spravodajského programu. Oznámenie o začatí správneho konania bolo žalobcovi doručené dňa 05.04.2017, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 547/SKO/2017 a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 SP zaslal stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie. Dňa 26.04.2017 bolo žalovanej doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 19.04.2017.

19. Žalovaná po oboznámení sa so všetkými dokladmi rozhodla dňa 30.08.2017 pod č. RL/26/2017 tak, že vysielateľovi Rozhlas a televízia Slovenska, uložila sankciu - upozornenie na porušenie zákona podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe Jednotka odvysielal dňa 17.12.2016 v čase o cca 19:00 hod. program Správy RTVS s príspevkom Denník Pravda je údajne na predaj, v ktorom boli prezentované špekulatívne informácie týkajúce sa údajného predaja denníka Pravda finančnej skupine Penta, pričom priame a jednoznačné stanovisko zástupcov denníka Pravda, prípadne jeho vydavateľa ako dotknutej strany k danej problematike nebolo v príspevku sprostredkované, čím došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z..

20. Súčasťou administratívneho spisu je obrazovo-zvukový záznam na CD nosiči, ktorý je nevyhnutným predpokladom zistenia skutkového stavu veci.

V. Právne posúdenie žaloby.

21. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 13 ods.1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

22. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V rámci správneho súdnictva súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, najmä z toho pohľadu, či toto procesné pochybenie predstavuje takú vadu konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto zistenie súdu musí smerovať k tomu, či objasnenie skutkového stavu správnym orgánom je úplné a jeho postup zákonný.

25. Podľa § 1 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon“), tento zákon upravuje

a) postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej len "Rada"),

b) práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4.

26. Podľa § 4 ods.1 zákona, poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

27. Podľa § 4 ods.2 zákona, Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

28. Podľa § 4 ods.3 zákona, Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

29. Podľa § 5 ods.1 písm. g) zákona, do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

30. Podľa § 5 ods.1 písm. h) zákona, do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

31. Podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona, vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

32. Podľa § 64 ods.1 písm. a) zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada uloží sankciu - upozornenie na porušenie zákona.

33. Podľa § 64 ods. 5 zákona, uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.

34. Podľa § 71 ods. 1 zákona, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

35. Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VI. Závery správneho súdu.

37. Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovanej, ktorá rozhodla, že žalobca porušil povinnosť uloženú v § 16 ods. 3 písm. b) zákona tým, že na televíznej programovej službe Jednotka odvysielal dňa 17.12.2016 v čase o cca 19:00 hod. program Správy RTVS s príspevkom Denník Pravda je údajne na predaj, v ktorom boli prezentované špekulatívne informácie týkajúce sa údajného predaja denníka Pravda finančnej skupine Penta, pričom priame a jednoznačné stanovisko zástupcov denníka Pravda, prípadne jeho vydavateľa ako dotknutej strany k danej problematike nebolo v príspevku sprostredkované, čím došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z..

38. Úlohou súdu v prejednávanej veci bolo preskúmať skutočnosť, či odvysielaný program bol objektívny a nestranný, či vysielateľ zabezpečil povinnosť vyplývajúcu mu z § 16 písm. b) zákona a zároveň, či z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by odvysielaným programom došlo k porušeniu záujmov národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci, v dôsledku čoho by bolo možné považovať zásah žalovanej, prostredníctvom vydaného rozhodnutia, za legitímny tak, ako vyplýva z rozsudku NS SR sp.zn. 3Sžo/34/2016 zo dňa 21.06.2017.

39. Ustanovenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona stanovuje požiadavku, aby boli spravodajské a politickopublicistické programy nezávislé, a že názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru. Pojmy objektivnosť, nestrannosť, názory a hodnotiace komentáre nie sú

v zákone ani v súvisiacich právnych predpisoch bližšie špecifikované a preto platí, že vymedzenie ich obsahu patrí do výlučnej kompetencie správneho orgánu v procese aplikácie práva. Tieto pojmy nie je možné explicitne definovať, ich obsah sa môže meniť a je podmienený okolnosťami prípadu, na ktorý sa aplikuje právna norma. Za hlavné kritériá objektivity spravodajských príspevkov sa vo všeobecnosti považujú: pravdivosť, relevancia, transparentnosť, presnosť, vecnosť, vyváženosť, rôznorodosť, aktuálnosť, zrozumiteľnosť, osvojenie si pozície odstupu a neutrality vo vzťahu k predmetu spravodajstva, absencia stranenia.

Účelom § 16 ods. 3 písm. b) zákona, je vytvorenie priestoru pre diskusiu o otázkach, ktoré sú predmetom verejného záujmu a zároveň zamedzenie prezentovania jednostranne zameraných informácií. V prvom rade je potrebné uviesť, že predmetné zákonné ustanovenie ukladá vysielateľovi povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských a politicko-publicistických programov, pričom názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru. Objektivnosť a nestrannosť programu nemožno hodnotiť izolovane na základe jednotlivých výrokov (resp. častí programu), ale v kontexte celého programu. Výklad zákona je vždy potrebné vysvetliť vo vzťahu k typu programu ako aj k odvysielaným informáciám s tým či sú neškodné, či šokujú alebo znepokojujú. Je pochopiteľné, že úlohou žalobcu je okrem iného rozširovať informácie o otázkach, ktoré sú verejného záujmu. Sloboda tlače, médií a právo prijímať a rozširovať informácie je garantované Ústavou SR. Rovnako je potrebné vnímať právo na informácie, ktoré môžu byť pravdivé, neutrálne, overiteľné, fiktívne alebo pravdu skresľujúce, čím podnecujú recipienta k vytvoreniu vlastného názoru a tým podnecujú k diskusii k téme.

40. Podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory, prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov. Výkon týchto slobôd však zahŕňa aj povinnosti, preto môže podliehať istým podmienkam a obmedzeniam, ktoré ustanovuje zákon (zákon č. 308/2000 Z.z.), nakoľko sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinnosti, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci. Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

41. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyplývajúceho z nálezu sp. zn. II. ÚS 307/2014 z 18.12.2014, ktorý aplikoval v svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd SR sp.zn. 7Sžo/36/2016 z 25.04.2018 „... Zákonodarcu požiadavkou objektivnosti a nestrannosti do istej miery obmedzil slobodu prejavu vysielateľov (porov. II. ÚS 647/2014). Cieľ obmedzenia možno nájsť v ochrane kvalifikovaných záujmov v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy. Zákonodarcu tak vytvoril diskrečný rámec, v ktorom sa pohybuje Rada pre vysielanie, všeobecné súdy, ako aj ústavný súd. Iba ak sa neobjektivnosť a nestrannosť informovania dostáva do kolízie s niektorým z limitačných dôvodov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy, tak je možnosť intervenovať zo strany Rady za splnenia ústavných podmienok opodstatnená. Inak povedané, zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou (i keď racionálnou) na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a s tým spojenou právomocou rady pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tohto ustanovenia, je potrebné v dnešnej pluralitnej demokratickej spoločnosti vykladať striktnie v súvislosti s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti (porov. čl. 26 ods. 4 ústavy a obdobne čl. 10 ods. 2 dohovoru), a otázku, či nesplnenie požiadavky uloženej § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní zo strany vysielateľa (média) sa dostáva do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru, je potrebné skúmať vždy jednotlivo, vzhľadom na konkrétnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektívne a nestranné informovanie.“

42. Námietku nesprávneho právneho posúdenia uvedenú v odseku 3. tohto rozhodnutia, v zmysle ktorej, podľa žalovanej sa dotknutá osoba nevyjadrovala (resp. nedostala príležitosť vyjadriť sa) ku všetkým relevantným skutočnostiam predovšetkým k ekonomickým problémom vydavateľstva, o ktorých žalobca v príspevku informoval, pričom podľa žalobcu, tvrdenia redaktorky mali primárne charakter vecných tvrdení („Denník Pravda je dlhodobo v strate. Ročne prerobí milión eur. A situácia je ekonomicky neudržateľná“), súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Ako súd v odseku 39. tohto rozhodnutia uviedol, pojmy objektívnosť, nestrannosť, názory a hodnotiace komentáre nie sú v zákone ani v súvisiacich právnych predpisoch bližšie špecifikované a preto platí, že vymedzenie ich obsahu patrí do výlučnej kompetencie správneho orgánu v procese aplikácie práva. Ustanovenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona však ukladá vysielateľovi povinnosť zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských a politicko-publicistických programov, pričom názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru. Treba tiež uviesť, že objektívnosť a nestrannosť programu nemožno hodnotiť izolovane na základe jednotlivých výrokov (resp. častí programu), ale v kontexte celého programu. A práve tu súd kladie dôraz na podstatu významu odôvodnenia rozhodnutia žalovanej, tak ako je uvedené v odseku 11. tohto rozhodnutia, že žalovaná nerosporuje, že tvrdenia redaktorky mohli mať v časti vecný charakter, najmä vo vzťahu k informáciám vychádzajúcich z účtovnej závierky, avšak ako špekulácie možno označiť prezentované tvrdenia týkajúce sa ekonomického stavu denníka Pravda. Preto v kontexte celého odvysielaného príspevku, nie je podľa názoru súdu zabezpečená zákonom stanovená objektívnosť a nestrannosť, zvlášť, keď nebolo zabezpečené a odvysielané priame stanovisko denníka Pravda. Takéto priame stanovisko - vyjadrenie denníka Pravda v žiadnom prípade nemôže nahradiť len parafrázované vyjadrenie „Majiteľ Pravdy E. C. odmieta, že by rokovali o predaji s Pentou.“ a nemožno ho sanovať ani informáciami z internetového portálu o médiách (Z..sk).

Súd tiež prisvedčil právnomu názoru žalovanej, v zmysle ktorého, verejne prezentované informácie o ekonomickom zdraví akéhokoľvek podnikateľského subjektu, na ktorý sú naviazané aktivity viacerých fyzických, či právnických osôb (odberatelia, predplatitelia, investori, sponzori, dodávatelia, a pod.) majú charakter „citlivých“ informácií a preto je dôležité pristupovať k ich prezentácii s náležitou opatnosťou. Rovnako informácie o údajnom záujme finančnej skupiny Penta o kúpu denníka Pravda, majú charakter citlivých informácií, ku ktorým tiež nebolo zabezpečené a odvysielané priame stanovisko tejto finančnej skupiny, pričom závažným porušením § 16 ods. 3 písm. b) zákona bolo stanovisko redaktorky, ktorá uvedené skutočnosti „že ekonomická situácia denníka Pravda je neudržateľná“ prepojila s jeho predajom. Uvedené opäť treba hodnotiť v kontexte celého príspevku, ktorý bol odvysielaný v spravodajskom programe s tým, že takéto informácie môžu mať vážny ekonomický dopad na denník Pravda či už v poklese akcií spoločnosti, pokles hodnoty majetku spoločnosti, stratu investorov, klientov -predplatiteľov a pod. a to i napriek tomu, že predmetné vyjadrenie redaktorky možno považovať za jej vlastné hodnotenie ekonomického stavu denníka Pravda. Takto prezentované vlastné hodnotenie redaktorky možno uzavrieť s tým, že žalobca podsúval recipientom vlastné závery o následkoch finančných strát denníka Pravda, keďže nebolo odprezentované priame stanovisko denníka Pravda jednak k ekonomickej situácii a riešenie ekonomickej situácie napr. formou predaja. Recipient tak stratil možnosť utvoriť si vlastný názor na skutočnosti odprezentované v predmetnom príspevku, čím bola porušená požiadavka objektívnosti informácií v zmysle zákona v spojení s čl. 26 ods. 1 Ústavy SR.

43. Námitku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, uvedenú v odseku 4. tohto rozhodnutia, v zmysle ktorej žalovaná nesprávne právne posúdila tvrdenia redaktorky ako „špekulácie“, ktoré „vyžadovali odvysielanie priamej a detailnejšej reakcie dotknutej strany“, čo žalobca oprel o rozsudok NS SR sp. zn. 7Sžo/33/2015, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Ako už súd v odseku 39. tohto rozhodnutia uviedol, pojmy objektívnosť, nestrannosť, názory a hodnotiace komentáre nie sú v zákone ani v súvisiacich právnych predpisoch bližšie špecifikované a preto platí, že vymedzenie ich obsahu patrí do výlučnej kompetencie správneho orgánu v procese aplikácie práva. Za hlavné kritériá objektivity spravodajských príspevkov sa vo všeobecnosti považujú: pravdivosť, relevancia, transparentnosť, presnosť, vecnosť, vyváženosť, rôznorodosť, aktuálnosť, zrozumiteľnosť, osvojenie si pozície odstupú a neutrality vo vzťahu k predmetu spravodajstva, a v kontexte uvedeného potom možno hodnotiť správnosť posúdenia toho ktorého spravodajského príspevku. Žalovaná jasne a zrozumiteľne v svojom rozhodnutí odôvodnila, ako, na základe akých skutočností v kontexte s príslušnými zákonnými ustanoveniami uviedla svoj myšlienkový proces a postup posúdenia odvysielaných tvrdení redaktorky. Riešenie otázky, či bol alebo nebol poskytnutý dotknutej strane priestor na vyjadrenie ku všetkým skutočnostiam ktoré v príspevku zazneli, je v preskúmvanej veci bezpredmetné, rovnako aj preverovanie tejto skutočnosti žalovanou, keďže predmetný súdny prieskum sa týka odvysielanej spravodajskej relácie a jediným priamym dôkazom pre posúdenie objektívnosti a nestrannosti v súlade s § 16 písm. b) zákona, je príslušný nosič dát so záznamom odvysielanej spravodajskej relácie, ktorý nemanne pre žalovanú poskytuje všetky informácie, ktoré pre posúdenie svojej úlohy v súlade so zákonom potrebuje. Inak povedané, pre posúdenie objektívnosti a nestrannosti je rozhodujúce len to, čo bolo v spravodajskej relácii skutočne odvysielané, preto nie je

súdu zrejme, aké zisťovanie resp. dokazovanie by mala žalovaná v rámci administratívneho správneho konania uskutočniť, keďže z odvysielanej spravodajskej relácie nie je zrejme, že by žalobca disponoval priamym stanoviskom denníka Pravda k ekonomickej situácii, resp. akékoľvek iné stanovisko alebo materiál, ktoré do odvysielaného príspevku nespracoval.

44. Námietku nezrozumiteľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k správnej úvahe o nevyhnutnosti sprostredkovať divákovi stanovisko k tvrdeniam, že ekonomické problémy vydavateľstva by mohli byť dôvodom na jeho predaj, uvedenú v odseku 5. tohto rozhodnutia, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Súd sa priklonil k argumentácii žalovanej, že v preskúmanom rozhodnutí nie je uvedené a ani z kontextu jeho odôvodnenia nevyplýva, že porušením zákona je poukázanie na ekonomické problémy denníka Pravda v spojitosti s jeho možným predajom. Ale žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uviedol, že práve informácie o možnom predaji v súvislosti s ekonomickými problémami, mali špekulatívny charakter, a preto bolo potrebné zabezpečiť a odvyselať priame stanovisko dotknutej strany denníka Pravda resp. jeho vydavateľa, a že len sprostredkované stanovisko dotknutej strany, nie je dostatočné. Podľa názoru súdu, v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaná jasne a zrozumiteľne uviedla, že informácie o účtovných uzávierkach vydavateľstva denníka Pravda sú relevantné v tom, že z nich vyplývajú ekonomické problémy vydavateľstva, avšak absencia objektívnosti a nestrannosti odvysielaného príspevku spočíva práve v špekulatívnej informácii (nebolo zabezpečené a odvysielané priame stanovisko dotknutej strany) o možnom predaji denníka Pravda s poukazom na ekonomické problémy vydavateľstva. Na tomto mieste súd uzatvára, že takto odvysielané informácie mali charakter nevyvážených informácií, čím príspevok nebol svojím obsahom a spôsobom spracovania objektívny a nestranný.

45. Námietku žalobcu uvedenú v odseku 6. tohto rozhodnutia, že žalovaná uložila sankciu za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona nad rámec ústavného rámca, ako to vymedzil ÚS SR v náleze č. II. ÚS 307/2014 z 18.12.2014, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Správny súd v prvom rade poukazuje na samotný nález pod sp.zn. II. ÚS 307/2014, v ktorom ústavný súd vyslovil právny názor k otázke slobody prejavu a povinnosti vysielateľov objektívne a nestranné informovať „Zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov a s tým spojenou právomocou Rady pre vysielanie a retransmisii ukladať sankcie za porušenie tohto ustanovenia je potrebné v pluralitnej demokratickej spoločnosti vykladať rigorózne v súvislosti s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Otázku, či nesplnenie požiadavky uloženej § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov zo strany vysielateľa sa dostáva do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd, je potrebné skúmať vždy jednotlivo vzhľadom na konkrétnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektívne a nestranné informovanie. Zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov a s tým spojenou právomocou Rady pre vysielanie a retransmisii ukladať sankcie za porušenie tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť z ústavného práva jednotlivcov na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky alebo čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže právo prijímať informácie zahŕňa právo prijímať informácie tak pravdivé, overiteľné a neutrálne, ako aj fiktívne, neoveriteľné, nepravdivé alebo pravdu skresľujúce či prezentujúce určitý svetonázor.“

Pravdou je, že ústavný súd v svojom náleze pomenoval účel zákonného obmedzenia slobody prejavu médií, požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politickopublicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona, a to v dôsledku ochrany práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, čl. 10 ods. 2 Dohovoru) a s tým spojené naplnenie požiadavky čl. 31 Ústavy SR a to tak, že týmto zákonným obmedzením slobody prejavu sa má predchádzať šíreniu a uvádzaniu jednostranných názorov, myšlienok a ideí, skúmajúc každý prípad konkrétne a jednotlivo, ktoré môžu znamenať ohrozenie práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ohrozenia verejného zdravia a mravnosti.

Takže pri premietnutí uvedeného nálezu k preskúmvanej veci možno vyvodit' záver, že v kontexte obsahu odvysielaného spravodajského príspevku a kompetencie žalovanej vo vzťahu k § 16 ods. 3 písm. b) zákona, v zmysle ktorého žalovaná môže obmedziť zákonom slobodu prejavu médií, ak zistí porušenie zákonnej požiadavky objektívne a nestrannne informovať v rámci spravodajských programov a politickopublicistických programov, ktoré môžu znamenať ohrozenie práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ohrozenia verejného zdravia a mravnosti. V rámci konkrétneho odvysielaného spravodajského príspevku možno bezpochyby zistenie žalovanej, že v odvysielanom príspevku stanovisko redaktorky k ekonomickej situácii denníka Pravda s prepojením na jeho predaj finančnej skupine Penta, bez priameho stanoviska denníka Pravda, zaradiť pod ohrozenie práv a slobôd iných (prevážila nad slobodou prejavu denníka Pravda bez možnosti vyjadriť sa k možnému predaju denníka v dôsledku jeho ekonomickej situácie). Žalovaná v svojom rozhodnutí dôvod obmedzenia zákonom slobodu prejavu médií, podľa názoru súdu dostatočne odôvodnila, keď obsah obmedzenia zákonom sa v rozhodnutí bezpochyby nachádza, ako napr. „Rada nevidí záujem verejnosti na prezentácii vyjadrení týkajúcich sa citlivých informácií konkrétneho podnikateľského subjektu (ekonomické zdravie firmy) v spojitosti s nepodloženými, vlastnými úvahami účastníka konania.“ ako aj „Druhou, je rovina obmedzenia slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení v konkrétnom prípade. Túto rovinu skúma Rada prostredníctvom zákonom dovolenej správnej úvahy, ktorá analyzuje intenzitu porušenia zásad objektivity a nestrannosti na jednej strane a intenzitu prípadného obmedzenia slobody prejavu účastníka konania na strane druhej. Ako vyplýva z vykonanej analýzy, k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť v intenzite predpokladanej ustanovením § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. došlo v takej miere, že prevážila nad slobodou prejavu účastníka konania, keďže účastník konania informácie prezentované v hypotetickej rovine, doplnil vlastnými hodnotiacimi závermi, dostávajúc sa tak do roviny zrejmych špekulácií, a to bez toho, aby tieto už špekulatívne vyznievajúce informácie vyvážil adekvátnym (priamym a jednoznačným) stanoviskom dotknutej strany. Prezentovanie takto nevyváženého obsahu tak spôsobilo, že odvysielaný spravodajský program nebol objektívny a nestranný.“

46. Námietku žalobcu uvedenú v odseku 8. tohto rozhodnutia, že hoci žalovaná mala pred vydaním rozhodnutia k dispozícii rozsudok NS SR sp.zn. 3Sžo/34/2016 zo dňa 21.06.2017, vydala meritórne rozhodnutie, hoci k skúmaniu proporcionality intenzity obmedzenia slobody prejavu žalobcu vôbec nemalo dôjsť, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Správny súd musí uviesť, že predmetné rozhodnutie NS SR sa týkalo tých istých účastníkov konania a predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovanej, ktorým rovnako bola žalobcovi uložená podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona sankcia - upozornenie na porušenie zákona za to, že dňa 01.03.2014 v čase o cca 19.00 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby Jednotka, v programe Správy RTVS príspevky „Aktuálna situácia na Ukrajine“, „Na pohyb ruských vojsk reagoval celý svet“, „Na situáciu na Ukrajine reaguje aj slovenská vláda“, „Analytik o ďalšom vývoji na Ukrajine“ a „Aktuálna situácia na Ukrajine (rozhovor s M.N.)“, v ktorých došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť, keďže dotknutá strana, ktorou boli politickí predstavitelia Ruskej federácie, nedostali priestor na vyjadrenie a ich stanovisko k danej téme nebolo účastníkom konania ani nijak sprostredkované.

Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v predmetnej veci pod sp.zn. 1S/28/2015-32 zo dňa 11.03.2016 ktorý žalobu zamietol, svojím rozhodnutím zmenil tak, že rozhodnutie Rady zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR v svojom rozhodnutí zhodne poukázal a odôvodnil zákonné obmedzenie slobody prejavu médií tak, ako súd uviedol v odseku 45. tohto rozhodnutia a osobitne pre daný konkrétny prieskum vyslovil názor, „že právny názor Rady ako aj súdu, že výkon práva na slobodu prejavu sa dostal do kolízie s právom verejnosti na objektívne informácie a slobodu prejavu, nie je správny, pretože toto právo bolo možné obmedziť iba v prípade, ak došlo ku kolízii s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru.“ V tejto súvislosti Najvyšší súd SR uviedol, „že v dobe plurality zdrojov informácií, je v zásade každá téma týkajúca sa verejného (politického) života predmetom diskusie na viacerých verejných fórach a v publicistických príspevkoch či rozmanitých spravodajských programoch viacerých médií.“ Najvyšší súd SR v ďalšom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, „že z obsahu odvysielaných príspevkov je zrejme, že sa jednalo o sprostredkovanie aktuálnych informácií, prevzatých z iných zdrojov, obsahom ktorých bol opis a zobrazenie udalosti na Ukrajine po tom, ako na jej územie prenikli ruské vojská. Predmetné informácie boli už obsahom vysielania aj iných médií z celého sveta a recipienti mali možnosť sa s nimi oboznámiť.“

Z kontextu obsahu odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nepochybne vyplýva, že predmetné rozhodnutie nie je možné aplikovať na preskúvané rozhodnutie, keďže sa jednalo o odvysielanie sprostredkovaných aktuálnych informácií, prevzatých z iných zdrojov, s ktorými sa recipienti už predtým mali možnosť oboznámiť z iných zdrojov, takže vyjadrenie predstaviteľov Ruskej federácie ako dotknutej strany, za danej situácie nebolo nevyhnutné. Preto nemožno konštatovať, že nesplnenie požiadavky uloženej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona sa dostalo do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru.

47. K uloženej sankcii správny súd uvádza, že v konaní bolo preukázané porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona a tak žalovaná má v zmysle § 64 ods. 1 zákona povinnosť uložiť sankcie vymedzené zákonom vždy, s ohľadom na sledovaný cieľ, čo v preskúvanej veci bolo zabezpečenie objektívnych a nestranných spravodajských informácií. Žalovaná sa rozhodla pre základnú preventívnu sankciu vo forme upozornenia, keďže zákonný zásah do slobody prejavu žalobcu je minimálny avšak vzhľadom na zákonom chránený záujem nevyhnutný.

48. Správny súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu nezistil také vady konania pred správnym orgánom, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaná logickým a konzistentným spôsobom sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadala s jednotlivými odvolacími námietkami. Z uvedených dôvodov Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj postup žalovanej bol v súlade so zákonom a žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

VII. Trovy konania.

49. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 168 v spojení s § 175 ods. 1 SSP tak, keďže úspešnej žalovanej žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si neuplatnila (ide o orgán štátnej správy), súd žalovanej právo náhradu trov konania nepriznal.

50. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.